मिति तद्धास्य जङ्घुरथ ह याज्ञवल्क्यो रथमास्थायानुप्रधावयां चकार तꣳ हान्वा-
जगाम स होवाचाग्निहोत्रं याज्ञवल्क्य वेदितूꣳमित्यग्निहोत्रꣳ सम्राडिति ॥५॥
ते वाऽएते ऽआहुती हुतेऽउत्क्रामतः तेऽअन्तरिक्षमाविशतस्तेऽअन्तरिक्षमेवा-
हवनीयं कुर्वाते वायुꣳ समिधं मरीचीरेव शुक्रामाहुतिं तेऽअन्तरिक्षं तर्पयतस्ते
तत उत्क्रामतः ॥६॥ ते दिवमाविशतः । ते दिवमेवाहवनीयं कुर्वातेऽआदित्यꣳ
समिधं चन्द्रमसमेव शुक्रामाहुतिं ते दिवं तर्पयतस्ते तत आवर्तेते ॥७॥ तेऽइ-
मामाविशतः । तेऽइमामेवाहवनीयं कुर्वातेऽअग्निꣳ समिधमोषधीरेव शुक्रामाहु-
तिं तेऽइमां तर्पयतस्ते तत उत्क्रामतः ॥८॥ ते पुरुषमाविशतः । तस्य मुखमे-
वाहवनीयं कुर्वाते जिह्वाꣳ समिधमन्नमेव शुक्रामाहुतिं ते पुरुषं तर्पयतः स य
एवं विद्वानश्नात्यग्निहोत्रमेवास्य हुतं भवति ते तत उत्क्रामतः ॥९॥ ते स्त्रियमा-
विशतः । तस्या उपस्थमेवाहवनीयं कुर्वाते धारकाꣳ समिधं धारका ह वै नामै-
षैतया ह वै प्रजापतिः प्रजा धारयां चकार रेत एव शुक्रामाहुतिं ते स्त्रियं तर्पय-
तः स य एवं विद्वान्मिथुनमुपैत्यग्निहोत्रमेवास्य हुतं भवति यस्ततः पुत्रो जायते
स लोकः प्रत्युत्थाय्येतदग्निहोत्रं याज्ञवल्क्य नातः परमस्तीति होवाच तस्मै ह
याज्ञवल्क्यो वरं ददौ स होवाच कामप्रश्न एव मे त्वयि याज्ञवल्क्यासदिति त-
तो ब्रह्मा जनक आस ॥१०॥ ब्राह्मणम् ॥५ [६. २.] ॥

जनको ह वैदेहो । बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे स ह गवाꣳ सहस्रमवरुन्धन्नुवा-
चैता वो ब्राह्मणा यो ब्रह्मिष्ठः स उदजतामिति ॥१॥ स होवाच याज्ञवल्क्यो
। ऽर्वाचीरेता इति ते होचुस्वꣳ स्विन्नो याज्ञवल्क्य ब्रह्मिष्ठोऽसीꣳइति स हो-
वाच नमोऽस्तु ब्रह्मिष्ठाय गोकामा एव वयꣳ स्म इति ॥२॥ ते होचुः । को
न इमं प्रक्ष्यतीति स होवाच विदग्धः शाकल्योऽहमिति तꣳ ह प्रतिख्यायोवाच
त्वाꣳ स्विद्धाकल्य ब्राह्मणा उल्मुकावक्षयणमक्रताꣳइति ॥३॥ स होवाच । कति